

## Yalnızca Bir Plak

Bazı adamlar eve gelir gelmez televizyonu açar. Hasan, pikabın yanına giderdi.

Akşam saat yedide salonun bir köşesi, sarı ışığın altında kendine ait küçük bir iklim taşıyordu. Dışarıda İlkadım'ın Nisan akşamı yavaş yavaş kararmaya başlamıştı; Yuvam Apartmanı'nın dördüncü katından görünen sokak lambaları henüz yanmamıştı ama yakında yanacaktı. Salon penceresinin önünden geçen arabaların farları, tavana kısa ışık çizgileri atıyordu. Nagihan koltukta oturmuş, dizlerinin üzerinde açık bir dergiyle akşamın o tuhaf, ne gündüz ne gece saatini geçiriyordu. Elinde çayı vardı ama soğumuştü; bardağın kenarında ince bir buhar tabakası kalmıştı.



Hasan mutfaktan çıktığında elinde hiçbir şey yoktu. Sadece "bir plak bakacağım" rahatlığıyla salona geçti. Nagihan başını kaldırmadan, derginin sayfasını çevirirken:

"Hadi bakalım," dedi. Sesi hafif alaylıydı ama alışkındı. "Sabaha kadar sürmez umarım."

Hasan cevap vermedi. Zaten cevap vermesine gerek yoktu. Aralarında bu tür şeyler için kurulmuş, yıllarca işlenmiş bir dil vardı. Nagihan onun plak rafının başına her geçişinde ne olacağını bilirdi. Hasan ise karısının bu bilgisini bilirdi. Ve ikisi de bunun üzerine konuşmaya gerek duymazdı.

Pikap köşesi, salonun en sessiz yerineydi. Pencereden uzak, kapıdan uzak, televizyondan uzak. Küçük bir sehpanın üzerinde duran pikap, sanki yıllardır orada bir mabed gibi bekliyordu. Yanındaki ahşap plak rafı, duvara yaslanmış, içinde yaklaşık yüz plak barındırıyordu. Hasan'ın koleksiyonu büyük sayılmazdı ama her biri özenle seçilmişti. Bazıları öğrencilik yıllarından kalmaydı, bazıları ilk maaşıyla alınmıştı, bazıları Nagihan'la tanıştıktan sonra eve girmişti. Her birinin bir hikayesi vardı. Ve Hasan her birine dokunduğunda o hikayeyi hatırlardı.

Şimdi rafın önünde durmuş, ellerini beline koymuş, sanki bir orduyu teftiş eden general gibi plakları süzüyordu. Işık, plak kapaklarının üzerine hafif bir parlaklık veriyordu. Bazı kapaklar yıpranmıştı, bazılarının köşeleri kıvrılmıştı, bazılarında kahve lekeleri vardı. Hasan bunları severdi. Yeni, tertemiz plak kapakları ona hep biraz yabancı gelirdi. Oysa bu yıpranmış, dokunulmuş, yaşanmış kapaklar, sanki eski dostlar gibiydi.

"Ne dinlemek istiyorsun?" diye sordu Nagihan, hâlâ dergisinden başını kaldırmadan.

"Bilmiyorum," dedi Hasan. "Bir şey."

"Çok yardımcı oldun."

"Ruh haline göre değişir."

"Ruh halin ne?"

Hasan düşündü. Aslında ruh hali diye bir şey yoktu. Ya da vardı ama adını koyamıyordu. Yorgun değildi. Mutsuz da değildi. Sadece... bir şey dinlemek istiyordu. Ama ne olduğunu bilmiyordu.

"Kararsız," dedi sonunda.

Nagihan kahkaha attı. "O zaman bu iş sabaha kadar sürer."

Hasan ilk plağı çekti. Cem Karaca, *Nem Kaldı*. Kapağı eline aldı, baktı. Cem'in yüzü, o tanıdık, yorgun, bilge bakışıyla ona bakıyordu. Bu plağı ne zamandır dinlememişti? Belki bir yıl olmuştu. Belki daha fazla. Ama şimdi dinlemek istedi mi? Emin değildi. Cem Karaca her zaman iyiydi. Ama "her zaman iyi" olmak, "şu an doğru" olmak demek değildi.

Plağı geri koydu.

Sonra Barış Manço'yu çekti. *2023*. Bu da iyiydi. Ama fazla neşeliydi belki. Ya da değildi. Emin olamıyordu. Barış Manço'yu dinlemek için insan biraz hazır olmalıydı. Şu an hazır mıydı? Bilmiyordu.

Geri koydu.

Nagihan koltuktan seslendi: "Onu koyma, geçen hafta dinledin."

Rafta biraz daha ilerledi. Frank Sinatra, *Come Fly with Me*. Kapağı çıkardı. Sinatra'nın o zarif, kendinden emin yüzü ona gülümsüyordu. Klasik. Zamanı aşmış. Ama şu an mı? Belki çok sofistike gelirdi. Belki tam da buna ihtiyacı vardı. Emin değildi.

Geri koydu.

Tony Bennett'i gördü. *I Left My Heart in San Francisco*. Kapağı eline aldı. Bennett'in sesi, o sıcak, derin, yaşlı bir dostun sesi gibi gelirdi ona. Güzel bir plak. Ama neşeli mi? Hüzünlü mü? Belki ikisi de değildi. Belki her şeydi.

Geri koydu.

"Hangi onu?"

"Elindekini."

Hasan elindeki plağa baktı. King Krimson, Epitaph! Haklıydı. Geçen hafta dinlemişti. Ama geçen hafta dinlemek, bu hafta dinlememek anlamına mı geliyordu? Belki de tam tersine, geçen hafta dinlediği için bu hafta da dinlemeliydi. Belki bir ritüel başlatmalıydı.

"Sen ne öneriyorsun?" diye sordu.

"Biraz daha neşeli bir şey aç."

"Neşeli mi?"

"Evet. Akşam akşam ağır şeyler dinleme."

Hasan düşündü. Neşeli. Neşeli ne demekti? Disco mu? Pop mu? Rock mı? Neşeli diye bir kategori var mıydı müzikte? Yoksa neşeli olmak, müziğin kendisinde değil, onu dinleyenin içinde mi doğardı?

Erkin Koray'ı çekti. *Elektronik Türküler*. Bu neşeli miydi? Değildi. Ama kötü de değildi. Aslında çok iyiydi. Ama şu an için doğru muydu?

Geri koydu.

"Bu ışıktaki jazz gider," dedi Nagihan.

Hasan döndü, karısına baktı. Nagihan hâlâ dergisine bakıyordu ama hafif bir gülümseme vardı dudaklarında. Jazz. Evet, belki de jazz giderdi. Ama hangi jazz? Modern jazz mi? Cool jazz mi? Türk cazı mı? Dünya cazı mı?

"Hangi jazz?" diye sordu.

"Bilmem. Sen bilirsin."

"Eğer bilseydim sormazdım."

"O zaman bilmiyorsun demektir."

Hasan gülümsedi. Bu tür diyaloglar aralarında sıkıydı. Nagihan onun plak seçme ritüelini yıllardır izliyordu ve artık bu ritüelin bir parçası olmuştu. Bazen yorum yapar, bazen öneri verir, bazen sadece izlerdi. Ama her zaman oradaydı. Koltukta, dergisiyle, soğumuş çayıyla, hafif alaycı gülümsemesiyle.

Hasan jazz rafına geçti. Orada birkaç plak vardı. Tuna Ötenel, Okay Temiz, Emin Fındıkoğlu. Hepsi iyiydi. Ama hangisi şu an için doğrudu? Tuna Ötenel'i çekti. Kapağa

baktı. Siyah beyaz bir fotoğraf, Tuna'nın elinde saksafonu. Bu plağı çok severdi. Ama şimdi dinlemek istedi mi?

Emin değildi.

Geri koydu.

Dışarıda sokak lambaları yanmıştı. Salon biraz daha kararmıştı. Sarı ışık şimdi daha belirgin görünüyordu, sanki odanın geri kalanından ayrı bir dünya yaratıyordu. Hasan plakların arasında kaybolmuştu. Elleri kapaklarda geziniyor, gözleri isimleri okuyordu. Her plak bir kapıydı. Her kapı bir anıya açılıyordu. Ve Hasan şimdi bu kapıların önünde durmuş, hangisinden gireceğine karar vermeye çalışıyordu.

Rafta biraz daha ilerledi. Matt Monroe'yu gördü. *Born Free*. Kapağı çıkardı. Matt Monroe'nun o yumuşak, kristal berraklığında sesi, sanki bir melekten geliyormuş gibi görünüyordu kapakta. İngiliz şarkıcı, klasik caz ve pop'un sınırında yürüyen bir sanatçı. Monroe'nun sesi, o zarif, kontrollü, her notada bir zarafet taşıyan ses, Hasan'ı her zaman etkilemişti. *Born Free*, özgürlüğün şarkısıydı. Ama şu an özgürlüğü dinlemek istedi mi? Yoksa özgürlük, akşamın sonunu getirmek demek miydi?

Kapağı inceledi. Monroe'nun yüzü, o sakin, profesyonel, biraz da uzak bakışı. Batılı caz geleneğinin bir temsilcisi. Sinatra'nın ardılı. Ama Monroe daha yumuşaktı, daha içe dönüktü. Sinatra'nın ateşi yoktu onun sesinde. Onun yerine bir tür melankoli vardı. Güzel bir melankoli. Ama Hasan şu an melankoli istedi mi?

Geri koydu.

"Barış koy, riske girme," dedi Nagihan.

"Hangi Barış?"

"Herhangi biri. Barış her zaman iyidir."

Hasan düşündü. Haklıydı. Barış Manço her zaman iyiydi. Ama "her zaman iyi" olmak yetmiyordu. Çünkü Hasan sadece iyi bir plak dinlemek istemiyordu. O, tam olarak şu ana, şu ruh haline, şu ışığa, şu akşama uyan plağı dinlemek istiyordu. Ve bu çok daha zor bir işti.

Saat yedi buçuk olmuştu. Hasan hâlâ ayaktaydı. Plaklar el değiştiriyordu. Bazıları çekilip bakılıyor, sonra geri konuyordu. Bazıları yana ayrılıyordu, "belki" kategorisine. Bazıları hiç dokunulmuyordu, çünkü Hasan onların şu an için uygun olmadığını biliyordu.

Selda Bağcan'ı çekti. *İnce İnce Bir Kar Yağar*. Bu plağı çok severdi. Selda'nın sesi, o güçlü, isyankâr, acı dolu sesi. Ama şimdi Selda dinlemek istedi mi? Selda dinlemek için

insan biraz hazır olmalıydı. Çünkü Selda seni içine çekerdi. Seni bırakmazdı. Ve Hasan şu an içine çekilmek istedi mi?

Bilmiyordu.

Geri koydu.

"Bir plak bakacağım diyen adama devlet memuru kadar güveniyorum," dedi Nagihan.

Hasan güldü. "Neden devlet memuru?"

"Çünkü ikisi de söylediklerini yapmazlar."

"Ben yapacağım."

"Ne zaman?"

"Yakında."

"Yakında ne demek?"

"Birazdan."

"Birazdan ne demek?"

"Plağı seçince."

"Plağı ne zaman seçeceksin?"

"Doğrusunu bulunca."

Nagihan dergisini kapattı, kucağına koydu, Hasan'a baktı. Gözlerinde o tanıdık, sevecen, biraz da eğlenceli ışık vardı. "Sen şu an müzik seçmiyorsun," dedi. "Kaderini tartıyorsun."

Hasan döndü, karısına baktı. "Belki de öyle."

"Belki değil. Kesinlikle öyle. Sen her plağa baktığında bir hayat görüyorsun. Bir anı, bir duygu, bir zaman. Ve hangisine gireceğine karar veremiyorsun."

Hasan gülümsedi. Nagihan haklıydı. Her zaman haklıydı. Ama haklı olmak sorunu çözmüyordu. Çünkü Hasan hâlâ plak seçemiyordu.

Zülfü Livaneli'yi çekti. *Yol*. Bu plağı ne zamandır dinlememişti? Belki iki yıl olmuştu. Kapağı eline aldı, baktı. Zülfü'nün yüzü, o derin, düşünceli bakışıyla ona bakıyordu. Bu plak her zaman özeldi. Çünkü bu plağı ilk kez Nagihan'la birlikte dinlemişti. Evlenmeden

önce, henüz nişanlıyken, Nagihan'ın eski evinde. O gün yağmur yağıyordu. Pencereden Samsun'un gri gökyüzünü izliyorlardı. Ve Zülfü Livaneli çalıyordu.

Ama şimdi o anı yeniden yaşamak istedi mi?

Emin değildi.

Geri koydu.

Saat sekiz olmuştu. Dışarıda karanlık iyice çökmüştü. Yuvam Apartmanı'nın önündeki sokak sessizleşmişti. Arabalar azalmıştı. Apartmanın diğer dairelerinden gelen sesler de azalmıştı. Televizyon sesleri, çocuk sesleri, yemek sesleri. Herkes akşamına yerleşmişti. Sadece Hasan, plakların başında, hâlâ ayakta duruyordu.

Nagihan kalktı, mutfağa gitti, yeni çay yaptı. Döndüğünde Hasan'ın hâlâ aynı yerde durduğunu gördü. Elinde bir plak vardı ama bakmıyordu. Sadece tutuyordu. Sanki plağın ağırlığını hissediyordu.

"Ona bakma," dedi Nagihan. "Onun A yüzünü seviyorsun, B yüzünde bunalıyorsun."

Hasan plağa baktı. Ajda Pekkan, *Süperstar*. Haklıydı. A yüzü harikaydı. Ama B yüzü biraz düşüktü. Ve Hasan bir plağın tamamını dinlemek isterdi. Sadece A yüzünü değil. Çünkü bir plak dinlemek, bir yolculuğa çıkmak gibiydi. Ve yolculuk yarım kalmamalıydı.

Geri koydu.

"Kaç plağa baktın?" diye sordu Nagihan.

"Bilmiyorum. Belki yirmi."

"Ve hiçbirini beğenmedin."

"Beğendim. Ama doğru değiller."

"Doğru ne demek?"

"Şu an için doğru."

"Şu an ne demek?"

Hasan düşündü. Şu an ne demekti? Şu an, akşamın sekizi, Nisan ayı, Samsun, İlkadım, Yuvam Apartmanı, dördüncü kat, salon, sarı ışık, pikap köşesi. Şu an, yorgun olmayan ama dinlenmek isteyen bir ruh hali. Şu an, ne mutlu ne mutsuz, sadece bir şey dinlemek isteyen bir an. Ama hangi şey?

"Bilmiyorum," dedi sonunda.

Nagihan güldü. "Sen bilmiyorsan ben nasıl bileyim?"

Hasan gülümsedi. Haklıydı. Ama bu yine de sorunu çözmüyordu.

Saat dokuz olmuştu. Hasan hâlâ ayaktaydı. Plaklar artık bir yığın oluşturmuştu. Bazıları sehpanın üzerindeydi, bazıları yerdeydi, bazıları duvara yaslanmıştı. "Belki" kategorisi genişlemişti. Ama "kesinlikle" kategorisi hâlâ boştu.

Fikret Kızılok'u çekti. *Zaman Zaman*. Bu plağı çok severdi. Fikret'in sesi, o kırılgan, içten, samimi sesi. Ama şimdi Fikret dinlemek istedi mi? Fikret dinlemek için insan biraz yalnız olmalıydı. Biraz içine kapanmalıydı. Ve Hasan şu an yalnız değildi. Nagihan oradaydı. Koltukta, çayıyla, varlığıyla.

Geri koydu.

"Fikret'i seviyorsun," dedi Nagihan.

"Seviyorum."

"Ama koymayacaksın."

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü Fikret yalnızlık müziğidir. Ve ben şu an yalnız değilim."

Nagihan gülümsedi. "Çok romantiksin."

"Değilim. Sadece gerçekçiyim."

"Gerçekçi olan adam iki saat plak bakmaz."

Hasan döndü, karısına baktı. "İki saat mi?"

"Evet. Saat dokuz."

Hasan şaşırdı. İki saat mi geçmişti? Nasıl olmuştu? Daha yeni başlamıştı sanki. Ama haklıydı. Saat dokuzdu. İki saat geçmişti. Ve hâlâ plak seçememişti.

"Belki de seçmemelisin," dedi Nagihan.

"Ne demek istiyorsun?"

"Belki de bu akşam müzik dinlememelisin. Belki de sadece sessizlik dinlemelisin."

Hasan düşündü. Sessizlik. Evet, belki de sessizlik dinlemeliydi. Ama sessizlik dinlemek için plak rafının başına gelmesine gerek var mıydı? Hayır. Demek ki sessizlik dinlemek istemiyordu. Müzik dinlemek istiyordu. Ama hangi müzik?

"Hayır," dedi. "Müzik dinlemek istiyorum."

"O zaman bir plak seç."

"Seçmeye çalışıyorum."

"İki saattir seçmeye çalışıyorsun."

"Biliyorum."

"Ve hâlâ seçemedin."

"Biliyorum."

Nagihan ayağa kalktı, Hasan'ın yanına geldi, omzuna dokundu. "Biliyor musun," dedi, "bazen en iyi seçim, ilk aklına gelen seçimdir."

"Ama aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Çünkü çok düşünüyorsun."

"Düşünmesem nasıl seçeceğim?"

"Hissedecesin."

Hasan döndü, karısına baktı. Nagihan'ın gözlerinde o tanıdık, sevecen ışık vardı. Ve Hasan o an anladı ki, Nagihan onu yargılamıyordu. Sadece izliyordu. Ve belki de biraz eğleniyordu.

"Sen bana gülüyorsun," dedi Hasan.

"Gülmüyorum. Gülümsüyorum."

"Aynı şey."

"Değil. Gülmek alay etmektir. Gülümsemek sevmektir."

Hasan gülümsedi. "Beni seviyor musun?"

"Seni seviyorum. Ama plak seçme şeklini biraz komik buluyorum."

"Neden komik?"

"Çünkü sen plak seçmiyorsun. Sen bir hayat seçiyorsun. Ve bu çok ciddi bir iş. Ama aynı zamanda çok komik bir iş."

Hasan güldü. Haklıydı. Her zaman haklıydı.

Nagihan öpücük kondurdu Hasan'ın alnına, sonra geri döndü koltağına. Ama artık dergi okumuyordu. Sadece oturmuş, Hasan'ı izliyordu. Ve Hasan bunu biliyordu. Ve bu onu hem rahatsız ediyor hem de rahatlatıyordu.

Saat on olmuştu. Apartman iyice sessizleşmişti. Üst kattaki komşular yatmıştı. Alt kattaki televizyon kapanmıştı. Sokaktan gelen sesler neredeyse hiç yoktu. Sadece ara sıra geçen bir araba, bir köpek havlaması, uzaktan gelen bir ambulans sesi.

Hasan Tunç Başaran'ı çekti. *Karanlıkta*. Bu plağı çok severdi. Tunç'un gitarı, o melankolik, içli, derin gitarı. Ama şimdi Tunç dinlemek istedi mi? Tunç dinlemek için insan biraz hüzünlü olmalıydı. Ve Hasan şu an hüzünlü değildi. Sadece kararsızdı.

Geri koydu.

Sonra Edip Akbayram'ı çekti. *Nedir Ne Değildir*. Bu da iyiydi. Ama fazla ağırdı belki. Ya da değildi. Emin olamıyordu. Edip Akbayram'ı dinlemek için insan biraz hazır olmalıydı. Çünkü Edip seni içine çekerdi. Seni götürürdü. Ve Hasan şu an götürülmek istedi mi?

Sonra Mike Oldfield'ı gördü. *Nuclear*. Kapağı çıkardı. Siyah ve gümüş renklerle tasarlanmış, kozmik bir görüntü. Oldfield'ın instrumental müziği, o uzak, deneysel, sanki uzaydan gelen sesler. Hasan bu plağı az dinlemişti. Ama biliyordu ki bu müzik, seni başka yerlere götürürdü. Gece yarısına yaklaştıkça, belki tam da buna ihtiyacı vardı. Belki de bu akşamda, bu saatte, Hasan deneysel olmak istiyordu. Belki de kendini kozmik bir yolculuğa bırakmak istiyordu.

Kapağı inceledi. *Nuclear*. Evet, belki bu olabilirdi. Belki de bu, tam olarak şu an için doğru plak olabilirdi.

Ama sonra durdu. Hayır. Henüz değildi. Gece daha bitmemişti. Gece daha çok şey söyleyecekti. Ve Hasan henüz uzaylara gitmek için hazır değildi.

Geri koydu.

Bilmiyordu.

Geri koydu.

"Biliyor musun," dedi Nagihan, "sen aslında plak seçmiyorsun. Sen plak seçmekten kaçınıyorsun."

Hasan döndü, karısına baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istiyorum ki, sen bir plak seçersen, o plağı dinleyeceksin. Ve o plak bittiğinde, akşam bitecek. Ve sen akşamın bitmesini istemiyorsun."

Hasan düşündü. Haklı mıydı? Belki. Belki de akşamın bitmesini istemiyordu. Çünkü akşam bitmek demek, yatmak demektir. Ve yatmak demek, ertesi gün uyanmak demektir. Ve ertesi gün uyanmak demek, işe gitmek demektir. Ve Hasan belki de işe gitmek istemiyordu.

Ama hayır. Bu doğru değildi. Çünkü Hasan işini severdi. İşe gitmekten kaçınmıyordu. O sadece... doğru plağı seçmek istiyordu.

"Hayır," dedi. "Ben sadece doğru plağı seçmek istiyorum."

"Doğru plak diye bir şey yok."

"Var."

"Yok. Sadece plaklar var. Ve sen onlardan birini seçeceksin."

"Ama hangisini?"

"İşte bu senin kararın."

Hasan gülümsedi. Evet, bu onun kararıydı. Ve o hâlâ karar veremiyordu.

Saat on bir olmuştu. Nagihan esnedi, gerildi, ayağa kalktı. "Ben yatıyorum," dedi.

Hasan döndü, karısına baktı. "Şimdi mi?"

"Evet. Yorgunum."

"Ama ben henüz plak seçmedim."

"Biliyorum. Ama ben bekleyemem. Çünkü sen sabaha kadar seçemezsin."

Hasan güldü. "Sabaha kadar mı?"

"Evet. Sen şu hızla gidersen, sabah ezanında hâlâ burada olursun."

"Olmam."

"Olursun."

Nagihan yaklaştı, Hasan'ın yanağından öptü. "Sen seç," dedi. "Ben sabah sonucu öğrenirim."

"Ama ben seninle birlikte dinlemek istiyorum."

"O zaman çabuk seç."

"Seçmeye alışıyorum."

"Daha çok alış."

Nagihan gülümsedi, sonra yatak odasına doğru yürüdü. Kapıda durdu, arkasına baktı. "İnşallah ocuk büyümeden karar verirsin," dedi. Sonra kapıyı kapattı.

Hasan yalnız kaldı.

İlk kez, gerçekten yalnız kaldı.

Salon şimdi daha sessizdi. Daha karanlıktı. Sadece pikap köşesindeki sarı ışık yanıyordu. Ve o ışığın altında Hasan, plakların arasında, tek başına duruyordu.

Ve yalnızlıkta plak bakmak, başka bir şeydi.

Çünkü artık Nagihan'ın yorumları yoktu. Onun nerileri yoktu. Onun gülümsemesi yoktu. Sadece Hasan vardı. Ve plaklar. Ve sessizlik.

Hasan yere oturdu. Sırtını duvara dayadı. Plakları önüne dizdi. Ve tek tek bakmaya başladı.

Ama artık sadece bakmıyordu. Artık hatırlıyordu.

Her plak bir kapıydı. Ve her kapı bir anıya açılıyordu.

Moğollar'ı eline aldı. *Danışman*. Bu plağı ne zaman almıştı? Üniversite birinci sınıftaydı. Ankara'da. Kızılay'daki o eski plakıda. Dükkânın adını bile hatırlıyordu: Melodi Plak. Sahibi yaşlı bir adamdı. Her plağın hikayesini bilirdi. Ve Hasan o gün dükkâna girdiğinde, adam ona Moğollar'ı göstermişti. "Bu plağı almazsan pişman olursun," demişti. Ve Hasan almıştı. Ve pişman olmamıştı.

Ama şimdi dinlemek istedi mi?

Hayır.

Cem Karaca'yı eline aldı. *Nem Kaldı*. Bu plağı ne zaman almıştı? İlk maaşını aldığı gün. Öğretmen olmuştu. Samsun'a atanmıştı. İlk maaşını almış, doğruca plakıya gitmişti. Ve Cem Karaca'yı almıştı. Çünkü Cem Karaca, onun genliğiydi. Onun isyanıydı. Onun umuduydu.

Ama şimdi dinlemek istedi mi?

Hayır.

Barış Manço'yu eline aldı. *2023*. Bu plağı ne zaman almıştı? Nagihan'la evlendikten sonra. Balayından dönmüşlerdi. Ve Barış Manço yeni albüm çıkarmıştı. Ve Hasan almıştı. Çünkü Barış Manço, onun neşesiydi. Onun çocukluğuydu. Onun masumiyetiydi.

Ama şimdi dinlemek istedi mi?

Hayır.

Her plak bir anıydı. Ama hiçbirisi şu an için doğru değildi.

Çünkü Hasan şu an geçmişini dinlemek istemiyordu. O, şimdiyi dinlemek istiyordu. Ama şimdi hangi müziği?

Saat on iki olmuştu. Gece yarısı. Yuvam Apartmanı tamamen sessizleşmişti. Sokak bomboştı. Sadece uzaktan gelen bir araba sesi, bir köpek havlaması. Ve Hasan, yerde, plakların arasında, tek başına oturuyordu.

Camdan dışarı baktı. Sokak lambası, camda bir yansıma yaratıyordu. Ve o yansımda Hasan kendi yüzünü gördü. Yorgun bir yüz. Kararsız bir yüz. Ama mutsuz değil. Sadece... arayan bir yüz.

Belki de Nagihan haklıydı. Belki de o plak seçmiyordu. Belki de plak seçmekten kaçınıyordu. Çünkü plak seçmek, bir şeye karar vermek demektir. Ve karar vermek, diğer seçenekleri bırakmak demektir. Ve Hasan belki de diğer seçenekleri bırakmak istemiyordu.

Ama hayır. Bu doğru değildi. Çünkü Hasan her gün kararlar veriyordu. İşte, evde, hayatta. O karar vermektan kaçınıyordu. O sadece... doğru kararı vermek istiyordu.

Ve doğru plak neydi?

Saat bir olmuştu. Hasan hâlâ yerdeydi. Plaklar etrafına yayılmıştı. Bazıları açılmıştı, bazıları kapalıydı. Bazılarının iç zarfları çıkmıştı. Bazılarının kapakları yana yaslanmıştı. Sanki bir savaş alanı gibiydi. Ve Hasan, o savaş alanının ortasında, yenilmiş bir general gibi oturuyordu.

Erkin Koray'ı eline aldı. *Elektronik Türküler*. Bu plağı çok severdi. Erkin'in gitarı, o psikodelik, deneysel, cesur gitarı. Ama şimdi Erkin dinlemek istedi mi? Erkin dinlemek için insan biraz maceraperest olmalıydı. Biraz cesur olmalıydı. Ve Hasan şu an cesur muydu?

Johnny Cash'ı eline aldı. *At Folsom Prison*. Kapağı çıkardı. Johnny'nin o siyah gözleri, o melankolik, derin, rock and roll sesi. Hasan bu plağı biliyordu. Herkes biliyordu. Ama

şimdi Johnny dinlemek istedi mi? Johnny Cash dinlemek için insan biraz kırılmış olmalıydı. Biraz isyankâr olmalıydı. Biraz da ölüm tanıdı olmalıydı. Ve Hasan şu an kırılmış mıydı?

Belki.

Ama yeterince değil.

Johnny'nin sesi, o derin, çatlak, yaşlı bir adamın sesi, Hasan'a bakıyordu. Sanki Johnny biliyordu. Sanki Johnny, gece boyunca Hasan'ın yaptığı tüm bu kararsızlığı, tüm bu arayışı, tüm bu seçim acısını biliyordu. Ve Johnny, o siyah gözleriyle, Hasan'a şunu söylüyordu: "Oğlum, seçim yapma. Seçim yapma çünkü hiçbir seçim doğru değil. Hiçbir seçim yeterli değil. Hiçbir seçim seni kurtarmayacak. Ama yine de seç. Çünkü seçmemek, seçmekten daha kötüdür."

Hasan kapağı inceledi. Johnny'nin yüzü, o çatık kaşları, o ağır bakışı. Evet, Johnny bunu biliyordu. Johnny, hayatında çok seçim yapmıştı. Çoğu yanlış. Ama Johnny seçmişti. Ve Johnny yaşamıştı.

Ama Hasan henüz Johnny olmaya hazır değildi.

Geri koydu.

Bilmiyordu.

Geri koydu.

Sonra Selda Bağcan'ı eline aldı. *İnce İnce Bir Kar Yağar*. Bu plağı çok severdi. Ama şimdi Selda dinlemek istedi mi? Selda dinlemek için insan biraz isyankâr olmalıydı. Biraz öfkeli olmalıydı. Ve Hasan şu an öfkeli miydi?

Hayır.

Geri koydu.

Sonra Zülfü Livaneli'yi eline aldı. *Yol*. Bu plağı çok severdi. Ama şimdi Zülfü dinlemek istedi mi? Zülfü dinlemek için insan biraz düşünceli olmalıydı. Biraz derin olmalıydı. Ve Hasan şu an derin miydi?

Belki.

Ama yeterince değil.

Geri koydu.

Saat iki olmuştı. Hasan ayağa kalktı, mutfığa gitti, su içti. Sonra geri döndü. Plakların başına. Ve yine oturdu.

Artık yorulmuştu. Ama bırakmak istemiyordu. Çünkü bırakmak, yenilmek demekti. Ve Hasan yenilmek istemiyordu. O, bir plak seçecekti. Mutlaka seçecekti.

Ama hangisini?

Ajda Pekkan'ı eline aldı. *Süperstar*. Bu plağı severdi. Ama A yüzünü severdi. B yüzünü değil. Ve bir plağın yarısını sevmek yetmiyordu.

Agnus Dei'yi eline aldı. Klasik bir ruhani eser. Kapağı çıkardı. Siyah ve altın renklerle tasarlanmış, bir kilise penceresinin görüntüsü. Hasan bu plağı az dinlemişti. Ama biliyordu ki bu müzik, seni başka yerlere götürürdü. Gece yarısını geçmiş, saat iki olmuş, yorgunluk kemiklerine işlemiş bir adamın, belki tam da buna ihtiyacı vardı. Belki de bu akşamda, bu saatte, Hasan ruhani olmak istiyordu. Belki de kendini meditasyona bırakmak istiyordu. Belki de müzik, seçim değil, dua olabilirdi.

Kapağı inceledi. Kilise penceresinin ışığı, o yumuşak, kutsal ışık. Evet, belki bu olabilirdi. Belki de bu, tam olarak şu an için doğru plak olabilirdi.

Ama sonra durdu. Hayır. Henüz değildi. Gece daha bitmemişti. Gece daha çok şey söyleyecekti. Ve Hasan henüz dua etmeye hazır değildi. O, hâlâ seçim yapmak istiyordu. Hâlâ karar vermek istiyordu. Hâlâ insan olmak istiyordu.

Geri koydu.

Geri koydu.

Fikret Kızılok'u eline aldı. *Zaman Zaman*. Bu plağı çok severdi. Ama Fikret yalnızlık müziği idi. Ve Hasan yalnız mıydı? Evet, şu an yalnızdı. Ama yalnızlığını dinlemek istedi mi?

Hayır.

Geri koydu.

Tunç Başaran'ı eline aldı. *Karanlıkta*. Bu plağı çok severdi. Ama Tunç hüznün müziği idi. Ve Hasan hüznü müydü? Hayır. O sadece kararsızdı.

Geri koydu.

Edip Akbayram'ı eline aldı. *Nedir Ne Değildir*. Bu plağı çok severdi. Ama Edip ağır müzikti. Ve Hasan ağır müzik dinlemek istedi mi? Bilmiyordu.

Geri koydu.

Saat üç olmuştu. Gece en derin yerine gelmişti. Yuvam Apartmanı uyuyordu. Samsun uyuyordu. İlkadım uyuyordu. Sadece Hasan uyanıktı. Plakların başında. Hâlâ seçememiş.

Ve o an Hasan anladı ki, artık mesele plak değildi.

Mesele, zamanın nasıl geçtiği idi.

Mesele, bir akşamın nasıl geceye dönüştüğüydü.

Mesele, bir adamın plakların başında nasıl kaybolduğuydu.

Çünkü Hasan plak seçmiyordu. O, zamanı durduruyordu. O, anı uzatıyordu. O, hayatı yavaşlatıyordu.

Ve belki de buna ihtiyacı vardı.

Belki de herkesin böyle anlara ihtiyacı vardı. Hiçbir şey yapmadığı, sadece var olduğu anlara. Karar vermediği, sadece düşündüğü anlara. Seçmediği, sadece baktığı anlara.

Ve Hasan şimdi böyle bir andaydı.

Plakların arasında, gecenin ortasında, tek başına.

Ve bu kötü değildi.

Aslında bu iyiydi.

Saat dört olmuştu. Hasan hâlâ yerdeydi. Ama artık plakları karıştırmıyordu. Sadece oturmuş, düşünüyordu.

Neyi düşünüyordu?

Hiçbir şeyi.

Her şeyi.

Hayatı düşünüyordu. Geçmişi düşünüyordu. Geleceği düşünüyordu. Ama en çok, şimdiyi düşünüyordu.

Şimdi, bu an, bu gece, bu salon, bu ışık, bu sessizlik.

Ve bu plaklar.

Bu yüz plak. Her biri bir hayat. Her biri bir hikaye. Her biri bir an.

Ve Hasan Şimdi bu anların arasında kaybolmuştu.

Ama bu kaybolmak, kötü bir kaybolmak değildi. Bu, güzel bir kaybolmaktı. Çünkü Hasan Şimdi kendini buluyordu. Plakların arasında, anıların arasında, müziğin arasında.

Saat beŐ olmuştu. Dışarıda hafif bir aydınlık başlamıştı. Henüz gün doĐmamıŐtı ama gece de tam olarak gece değildi artık. O tuhaf, ara zaman. Ne gece ne gündüz. Sadece... bir geçiŐ.

Sonra, rafın köŐesinde, renkli bir kapak gördü. *Christmas Hits*. Kapağı  ıkardı. Kırmızı ve yeŐil renkler, kar taneleri,  an sesleri, neŐe. Çocukluğunun Noel'leri. Annesi, babası, ağaç, hediyeler. O zamanlar müzik, sadece müzik değildi. Müzik, sevgiydi. Müzik, güvenliydi. Müzik, evdi.

Hasan kapağı inceledi. Evet, bu plak, ona çocukluğunu hatırlatırdı. Ama Şu an çocukluk istedi mi? Şu an neŐe istedi mi? Şu an Noel istedi mi?

Belki. Ama henüz değildi. Henüz kıŐ değildi. Henüz Noel değildi. Henüz  ocukluk değildi.

Geri koydu.

Ama kapağı çıkarmadan önce, bir an daha baktı. O renkli, neşeli, sıcak kapak. Evet, belki kıŐ gezmiŐken. Belki Aralık'ta. Belki o zaman. Ama Şu an değil. Şu an, bu gece, bu sessizlik için değil.

Hasan ayağa kalktı, cama gitti, dışarı baktı. Sokak hâlâ boştu. Ama gökyüzü deĐiŐiyordu. Siyahtan griye, griden maviye. Yavaş yavaş. Sessizce.

Ve tam o anda, uzaktan bir ses geldi.

Ezan sesi.

Sabah ezanı.

Saba makamında.

O derin, hüzünlü, güzel makam.

Hasan durdu, dinledi. Ezan sesi apartmanın üzerinden, sokağın üzerinden, Őehrin üzerinden geçiyordu. Ve Hasan o sesi dinlerken, birden fark etti.

Gece bitmişti.

Sabah olmuştu.

Ve o, hâlâ plak seçememişti.

Başını kaldırdı, geriye döndü, plakların yığınınına baktı. Ve birden kahkaha attı.

Yüksek sesle, içten, gerçek bir kahkaha.

Çünkü durum komikti. Gerçekten komikti. Bir adam, akşam saat yedide "bir plak bakacağım" diye kalkmış, sabah ezanına kadar plak bakmıştı. Ve hâlâ seçememişti.

Bu komikti.

Bu çok komikti.

Ve Hasan şimdi gülüyordu. Kendine gülüyordu. Durumuna gülüyordu. Hayatına gülüyordu.

Ve gülerken, birden rahatladı.

Çünkü artık önemli değildi. Hangi plağı seçeceği önemli değildi. Doğru plak önemli değildi. Mükemmel seçim önemli değildi.

Çünkü gece zaten bitmişti. Tören zaten bozulmuştu. Ciddiyet zaten komediye yenilmişti.

Ve Hasan şimdi özgürdü.

İlk kez, gerçekten özgürdü.

Plakların arasında eğildi. Ve ilk eline geleni aldı.

Bakmadı bile.

Sadece aldı.

Sonra baktı.

Ve gülümsedi.

Barış Manço. *Disco Manço*.

Tabii ki.

Tabii ki Disco Manço.

Bunca ağır, derin, ciddi plaktan sonra. Bunca Cem Karaca, Selda Bağcan, Zülfü Livaneli'den sonra. Bunca hüznün, isyan, düşünceden sonra.

Disco Manço.

En neşeli, en oynak, en eğlenceli plak.

Ve Hasan şimdi anlıyordu ki, bu doğru seçimdi. Belki de en doğru seçim.

Çünkü sabaha karşı, gecenin sonunda, yorgunluğun ortasında, insan neye ihtiyaç duyardı?

Neşeye.

Işığa.

Hayata.

Ve Disco Manço, tam da buydu.

Placı zarfından çıkardı. Dikkatle tuttu. Siyah, parlak yüzeyi, sabahın ilk ışığında hafif bir parlaklık veriyordu. Pikaba yerleştirdi. İğneyi kaldırdı. Placı döndürdü. İğneyi indirdi.

Hafif bir çıtırtı.

Sonra sessizlik.

Sonra müzik.

Davullar.

Bas gitar.

Synthesizer.

Ve Barış Manço'nun sesi:

*"çistikiçistikiçistikiçistikiçiss... GAMZEEDEEEYİM DEVAAA BUULMAAM GARİİBİM  
BİİR YUVAAAA BUULMAAM..."*

Hasan gülümsedi.

Tam o anda yatak odasının kapısı aralandı. Nagihan başını uzattı. Saçları dağınıktı, gözleri uyuklu. Ama dudaklarında bir gülümseme vardı.

"Sonunda mı?" dedi.

"Sonunda," dedi Hasan.

"Bak hele. Sabaha karşı disco."

"Evet."

"Bunu en başta söyleseydin ben seçerdim."

Hasan güldü. "Biliyorum."

Nagihan odadan çıktı, Hasan'ın yanına geldi, koluna girdi. Birlikte durdular. Müziği dinlediler. Sabahın ilk ışığı camdan içeri sızıyordu. Sokak yavaş yavaş uyanıyordu. Kuşlar ötmeye başlamıştı.

Ve Yuvam Apartmanı'nın dördüncü katında, salonda, pikabın başında, Hasan ve Nagihan, Disco Manço dinliyorlardı.

Ve bu, mükemmel bir seçimdi.

Belki de gecenin en mükemmel seçimi.

Çünkü bazen, en doğru plak, en beklenmedik plaktır.

Bazen, en güzel müzik, en sürpriz müziktir.

Ve bazen, bir geceyi güzel yapan şey, hangi plağı seçtiğin değil, o plağı seçmek için harcadığın zamandır.

Hasan bunu şimdi anlıyordu.

Ve gülümsüyordu.

Çünkü o, bu geceyi kaybetmemişti.

O, bu geceyi yaşamıştı.

Her saniyesini.

Her dakikasını.

Her saatini.

Plakların arasında, anıların arasında, müziğin arasında.

Ve şimdi, sabahın ilk ışığında, Disco Manço eşliğinde, karısının kolunda, o hâlâ gülümsüyordu.

Çünkü hayat buydu.

Küçük anlar.

Küçük seçimler.

Küçük mutluluklar.

Ve bir plak.

Sadece bir plak.

Ama o plağı seçmek için harcanan bir gece.

Unutulmaz bir gece.

Mükemmel bir gece.

Disco Manço şafağı.